

Sygn. akt I C 227/16 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Marek Osowicki

Protokolant sekretarz sądowy Grażyna Pałubicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 marca 2018 roku w Człuchowie

sprawy

z powództwa M. K. (1), M. K. (2)

przeciwko (...) S.A. w W.

z udziałem interwenienta ubocznego R. W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. K. (1) kwotę 20.000,00 zł (słownie: dwadzieścia tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 marca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
2. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. K. (2) kwotę 20.000,00 zł (słownie: dwadzieścia tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 marca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie w wysokości 7 % od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
3. oddala powództwo w pozostałym zakresie,
4. znosi wzajemnie koszty procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 227/16

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powodów M. K. (1) i M. K. (2) wniósł przeciwko pozwanemu (...) S.A. w W. o zasądzenie na rzecz powodów po 40 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 12.03.2014 r. tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego w postaci rozerwania więzi rodzinnej łączącej ich z bratem na skutek śmierci T. K. (1) w wypadku drogowym w dniu 29.11.1998 r. oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powództwa wywodzono, że w dniu 29 listopada 1998 roku na drodze C.-P. doszło do wypadku komunikacyjnego w wyniku którego śmierć poniósł T. K. (1). Sprawcą przedmiotowego wypadku był kierujący

pojazdem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że prowadząc pojazd w stanie nietrzeźwości zjechał na pobocze drogi i uderzył autem w przydrożne drzewo. T. K. (1) zmarł w wyniku obrażeń doznanych w powyższym wypadku. Sprawca wypadku R. W. – posiadał ubezpieczenie z tytułu OC posiadacza pojazdu mechanicznego wykupione u pozwanego tj. w (...) S.A. Przeciwno sprawcy przed Sądem Rejonowym w Człuchowie prowadzone było postępowanie karne pod sygn. akt II K 18/99, w którym w dniu 18 marca 1999 r. zapadł wyrok skazujący za przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 k.k. Powodowie M. K. (2) i M. K. (1) byli bardzo życzliwi ze zmarłym bratem T. K. (1), co wynikało zarówno z najbliższego stopnia pokrewieństwa pomiędzy nimi, jak i wspólnego zamieszkiwania. Powodowie oraz ich zmarły brat zamieszkiwali w domu rodzinnym w P., gdzie się urodzili, wychowywali i dorastali. Z uwagi na niewielką różnicę wieku, zmarły brat oraz powodowie spędzali wspólnie wiele czasu, zarówno w domu jak i poza nim. Zmarły T. K. (1) jako starszy brat powodów, pomagał braciom w odrabianiu lekcji, wspólnie bawił się z nimi grając piłkę oraz wspólnie z nimi spędzał okresy ferii zimowych i wakacji letnich, w którym to okresie rodzeństwo wspólnie wyjeżdżało do gospodarstwa rolnego ich dziadka i wujka, którym pomagali w okresie letnich żniw i wykopków. Wspólne zainteresowania, wspólne majsterkowanie przy motorach, rowerach jeszcze bardziej zbliżyły powodów i T. K. (1). Zmarły brat sprawował nad powodami braterską opiekę, pomagał im w ich rozwoju, uczył jazdy na rowerze, motorze, a także zaradności w życiu codziennym – wspólnie z powodami chodził na zbieranie grzybów i jagód, które następnie sprzedawali uzyskując w ten sposób swoje kieszonkowe.

Pełnomocnik pozwanego (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powodów na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew podniósł, iż powodowie zgłosili roszczenia dopiero po upływie 16 lat od wypadku, w przypadku zadośćuczynienia wpływ na jego wysokość ma także upływ czasu. Ponadto w okolicznościach tragicznego zdarzenia z 29.11.1998 r. zmarły brat powodów poważnie przyczynił się do zakresu szkody.

W zakresie dochodzonych odsetek z tytułu opóźnienia w spełnieniu świadczenia pozwany wywodził, że z uwagi na niejednolite orzecznictwo sądów wnosi o wystąpienie z zapytaniem w tej kwestii do Sądu Najwyższego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 listopada 1998 roku na drodze C.-P. doszło do wypadku komunikacyjnego w wyniku którego śmierć poniósł T. K. (1). Sprawcą przedmiotowego wypadku był kierujący pojazdem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że prowadząc pojazd w stanie nietrzeźwości zjechał na pobocze drogi i uderzył autem w przydrożne drzewo. T. K. (1) zmarł w wyniku obrażeń doznanych w powyższym wypadku.

(bezsporne)

Sąd Rejonowy w Człuchowie wyrokiem z 18 marca 1999 r. sygn. akt II K 18/99, skazał R. W. za to, że w dniu 29 listopada 1998 r. na drodze publicznej między miejscowościami C.-P., umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w stanie nietrzeźwości (1,6 ‰), zjechał na prawe pobocze i uderzył prawą przednią częścią kierowanego pojazdu w przydrożne drzewo w wyniku czego pasażer jego pojazdu T. K. (2) poniósł śmierć a E. D. (1) i S. A. doznali obrażeń ciała na okres powyżej 7 dni. tj. przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 k.k.

(dowód: akta Sądu Rejonowego w Człuchowie II Wydziału Karnego sygn. akt II K 18/99 k.101).

W nocy z 28 na 29 listopada 1998 r. R. W., T. K. (1), E. D. (1) i S. A. spożywali wspólnie alkohol na terenie Zajazdu (...) w C..

(dowód: akta Sądu Rejonowego w Człuchowie II Wydziału Karnego sygn. akt II K 18/99 zeznania świadka S. A. i E. D. (2) k.98-99).

T. K. (1) był kawalerem, mieszkał w domu rodzinnym wraz z młodszymi braćmi M. K. (1) i M. K. (2). W chwili śmierci brata T. K. (1) powodowie M. K. (1) i M. K. (2) mieli po 14 lat. Powodowie byli żywi ze starszym bratem, po tragicznej śmierci brata zamknęli się, nie rozmawiali z kolegami, przez jakiś czas nie chodzili do szkoły, odczuwali lęk i załamanie nie mogli się odnaleźć, płakali.

(dowód: zeznania świadków H. K. k.141-142 od 00:26:29 do 00:52:29, Ł. Z. od 00:52:29 do 00:43:41, M. L. k.166-167 od 00:06:45 do 00:22:27).

Biegły sądowy z zakresu psychologii w swojej opinii stwierdził, iż nagła śmierć brata spowodowała u powodów znaczne cierpienia psychiczne. W ocenie biegłego trwałe cierpienia powoda związane ze śmiercią brata nie przekroczyły normalnego w takich przypadkach poziomu cierpienia psychicznego jakie towarzyszy utracie najbliższej osoby, badany był w tym czasie nastolatkiem, jego umiejętność adaptacji była duża. Najprawdopodobniej zatem wpływ tego wydarzenia na dzisiejsze funkcjonowanie powoda w dziedzinie społecznej, zawodowej i emocjonalnej był niewielki. Jedynie bezpośrednio po wydarzeniu, nastąpiło pewne zakłócenie w przebiegu edukacji u badanego M. K. (1). W przypadku powoda M. K. (2) najprawdopodobniej wpływ tego wydarzenia na dzisiejsze funkcjonowanie w dziedzinie społecznej, zawodowej i emocjonalnej był niewielki.

(dowód: opinie biegłego psychologa k.185-191).

(...) S.A. w W. pismem z 12.03.2014 r. odmówił wypłaty powodom zadośćuczynienia.

(dowód: pismo (...) k.67).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jedynie w części zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 822 k.c. w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.). Zakres obowiązku odszkodowawczego zakładu ubezpieczeń określa umowa, z tym że w przypadku umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdów, umowa stron nie może wprowadzać dalej idących ograniczeń zakresu odpowiedzialności ubezpieczyciela niż wynikający z przepisów prawa regulujących ten stosunek prawny. Na mocy tych przepisów jedynym dopuszczalnym ograniczeniem odpowiedzialności jest suma gwarancyjna. Zgodnie bowiem z treścią art. 36 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U z 2003r. nr 124, poz. 1152) odszkodowanie to ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej, która jednak nie może być niższa niż określona w tym przepisie dolna granica. Granice odpowiedzialności ubezpieczyciela zakreśla więc zakres odpowiedzialności sprawcy szkody – składniki szkody i zasada odpowiedzialności są tak samo określane jak przy ustalaniu obowiązku odszkodowawczego jej sprawcy. Stosunek wynikający z umowy ubezpieczenia OC ma bowiem charakter akcesoryjny wobec cywilnoprawnego stosunku odszkodowawczego, jaki może zaistnieć pomiędzy sprawcą szkody a poszkodowanym, z tym że co do zasady zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela nie może być wyższy od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego, tj. dłużnika z bezpośredniego stosunku zobowiązaniowego (porównaj: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku – OSNC z 2004 roku, nr 4, poz. 51 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 18 września 2003 roku I ACa 452/2003 Lex Polonica Maxima).

Określenia pojęć szkody i odszkodowania sprawcy szkody dokonać należy na gruncie kodeksu cywilnego. Z przepisu art. 361 § 2 k.c. wynika obowiązek pełnej kompensacji szkody przez jej sprawcę, przy czym szkoda rozumiana jest jako

różnica między stanem majątkowym poszkodowanego. Z racji akcesoryjności świadczenia wobec odpowiedzialności sprawcy szkody taki sam zakres świadczenia ciąży na zakładzie ubezpieczeń z tytułu umowy OC.

W niniejszej sprawie odpowiedzialność pozwanego (...) S.A. w W. za skutki wypadku drogowego z 29.11.1998 r. nie była kwestionowana.

Wprowadzony ustawą z dnia 30 maja 2008 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2008, nr 116, poz. 731) do systemu prawnego art. 446 § 4 k.c., który wszedł w życie w dniu 3 sierpnia 2008 roku, stanowi realizację zgłoszonego w nauce postulatu przyznania najbliższym członkom rodziny zmarłego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Obecnie zakres szkód, których naprawienia mogą domagać się pośrednio poszkodowani, jest stosunkowo szeroki. Ustanowienie przez ustawodawcę tej szczególnej regulacji, wyłącza potrzebę szerokiej interpretacji art. 446 § 3 k.c., tj. uwzględniania elementów szkody niemajątkowej w ramach odszkodowania zasądanego z tytułu istotnego pogorszenia sytuacji życiowej oraz odwoływania dla kompensacji krzywdy najbliższych członków rodziny zmarłego do szczególnego rodzaju dobra osobistego w postaci więzi rodziców w dzieckiem (art. 23 i art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c.), gdy uszczerbek o charakterze niematerialnym jest objęty hipotezą normy zwartej w art. 446 § 4 k.c. Zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę zmierza do zaspokojenia szkody niematerialnej. Uprawnionym do uzyskania tego świadczenia jest wyłącznie najbliższy członek rodziny. Aby ustalić, czy występujący o zadośćuczynienie jest najbliższym członkiem rodziny nieżyjącego, należy stwierdzić, czy istniała silna i pozytywna więź emocjonalna pomiędzy dochodzącym tego roszczenia a zmarłym. Na rozmiar krzywdy mają przede wszystkim wpływ: dramatyzm doznań osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołane śmiercią osoby najbliższej, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem jego odejścia (np. nerwicy, depresji), roli pełnionej w rodzinie przez osobę zmarłą, stopnia, w jakim pokrzywdzony będzie umiał odnaleźć się w nowej rzeczywistości i zdolności jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy, wiek pokrzywdzonego (porównaj wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2011 roku, III CZP CSK 279/2010).

Należy podzielić stanowisko Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, iż do zdarzeń sprzed nowelizacji kodeksu cywilnego, wprowadzającej do niego przepis art. 446 § 4 k.c., to jest do zdarzeń mających miejsce w okresie przed dniem 3 sierpnia 2008 roku, istnieje możliwość dochodzenia zadośćuczynienia za zerwanie szczególnie silnej więzi rodzinnej na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 23 i 24 § 1 k.c., tj. w oparciu o przepisy o ochronie dóbr osobistych oraz że odpowiedzialność ta mieści się w ramach art. 34 ust. 1 ustawy z 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (vide: wyrok s.apel.w Gdańsku z 2013-05-08, I ACa 144/13).

W tym miejscu należy zaznaczyć, że nie sposób precyzyjnie określić rozmiaru szkód emocjonalnych związanych z utratą bliskiej osoby. Nie oznacza to jednak, że sąd w postępowaniu o zadośćuczynienie jest całkowicie pozbawiony możliwości określenia rozmiaru cierpień i kwoty koniecznej do ich zadośćuczynienia. Rozstrzygając w przedmiocie zadośćuczynienia sąd musi rozważyć całokształt okoliczności sprawy, należy więc brać pod uwagę zarówno obiektywne okoliczności świadczące o rozmiarze krzywdy, tak jak stopień pokrewieństwa, wiek zmarłego i poszkodowanego, indywidualne stosunki między zmarłym z członkiem rodziny, ale także okoliczności, które mogą mieć wpływ na indywidualne cechy pokrzywdzonego jak np. stopień nasilenia cierpień emocjonalnych, ich charakter i czas trwania. Zadośćuczynienie ma bowiem za zadania wynagrodzić doznaną krzywdę, a zatem jej wysokość nie może być oderwana od tych okoliczności, nie chodzi tu bowiem o wynagrodzenie samej przedwczesnej śmierci członka rodziny, ale o zadośćuczynienie doznanej krzywdy (takie stanowisko zaprezentował Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 16 stycznia 2014 roku sygn. akt VI ACa 862/13).

Pojęcie najbliższego członka rodziny ujmowane jest stosunkowo szeroko i obejmuje nie tylko rodziców oraz dzieci, ale również inne osoby spokrewnione ze zmarłym. O tym, kto jest najbliższym członkiem rodziny decyduje faktyczny układ stosunków pomiędzy określonymi osobami, a nie formalna kolejność pokrewieństwa wynikająca w szczególności z przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, czy ewentualnie z powinowactwa (porównaj wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 1970 roku, II CR 313/70). Aby więc ustalić, czy występujący o zadośćuczynienie

jest najbliższym członkiem rodziny nieżyjącego, należy stwierdzić, czy istniała silna i pozytywna więź emocjonalna pomiędzy zmarłym, a dochodzącym roszczenia o zadośćuczynienie.

W oparciu o ustalony w niniejszej sprawie stan faktyczny sąd uznał, że między powodami a zmarłym istniała więź, uzasadniająca zakwalifikowanie ich do najbliższych członków rodziny zmarłego. Powyższe okoliczności wskazują, że powodowie co do zasady spełniają kryteria przyznania świadczenia jako najbliżsi członkowie rodziny.

Ustalone w niniejszej sprawie okoliczności, zarówno te obiektywne jak i dotyczące indywidualnych odczuć pokrzywdzonych, uzasadniają powództwo co do zasady. T. K. (1) w chwili śmierci miał 16 lat, zmarł przedwcześnie. Krzywda powodów wyraża się więc w jego nieobecności w dalszym ich życiu.

Jak wynika z wiarygodnych zeznań świadków H. K., Ł. Z. i M. L. zawnioskowanych przez stronę powodową, powodowie bardzo przeżyli tragiczny w skutkach wypadek brata, rodzina nie mogła ich uspokoić, byli w szoku. Powodowie byli zżyci ze starszym bratem, po tragicznej śmierci brata zamknęli się, nie rozmawiali z kolegami, przez jakiś czas nie chodzili do szkoły, odczuwali lęk i załamanie nie mogli się odnaleźć, płakali.

Również w miarodajnych i logicznych opiniach biegłego sądowego z zakresu psychologii wynika, iż na skutek nagłej śmierci T. K. (1) powodowie doznali znacznych cierpień psychicznych. W ocenie biegłego trwałe cierpienia powodów związane ze śmiercią brata nie przekroczyły normalnego w takich przypadkach poziomu cierpienia psychicznego jakie towarzyszy utracie najbliższej osoby, badani byli w tym czasie nastolatkami, ich umiejętność adaptacji była duża. Najprawdopodobniej zatem wpływ tego wydarzenia na dzisiejsze funkcjonowanie powodów w dziedzinie społecznej, zawodowej i emocjonalnej był niewielki. Jedynie bezpośrednio po wydarzeniu, nastąpiło pewne zakłócenie w przebiegu edukacji u badanego M. K. (1).

Należy zaznaczyć, iż pełnomocnicy stron nie kwestionowali opinii psychologicznych a w świetle orzecznictwa sądów zasadność powództwa o zadośćuczynienie z powodu zerwanych więzi z osobą najbliższą nie jest uzależnione od wyjątkowych skutków, przekraczających normalne przeżywanie śmierci osoby najbliższej.

W tym miejscu wskazać należy, że utrata osoby najbliższej zawsze łączy się z bólem i cierpieniem. Intensywność jednak przeżyć z tym związanych jest różna i musi być wzięta pod uwagę przy ustaleniu wysokości świadczenia. Oceniając powyższe okoliczności oraz więzi emocjonalne łączące powodów ze zmarłym przyjąć należy, że w stosunku do nich mówić można jedynie o przeciętnym rozmiarze krzywdy jakiej doznali w związku ze śmiercią brata. Powodowie byli nastolatkami, mogli liczyć na wsparcie pozostałych członków rodziny. Nie byli w swoim cierpieniu osamotnieni. Nie ustalono również, aby rozmiar negatywnych odczuć powodów związanych ze śmiercią brata wykroczył poza miarę cierpień zazwyczaj związanych ze śmiercią osoby najbliższej.

Ustalona kwota zadośćuczynienia musi być bowiem odpowiednia również w tym sensie, że stanowić winna odczuwalną ekonomiczną wartość, która przyniesie powodom równowagę emocjonalną naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne realizując też kompensacyjny charakter zadośćuczynienia. W zakresie roszczeń powodów również nie ustalono sposobu przeżywania śmierci brata w rozmiarze poza przeciętną miarę cierpień zazwyczaj związanych ze śmiercią osoby najbliższej

Charakter taki spełnić może w ocenie sądu natomiast kwota po 40.000zł

Zdaniem sądu, tak ustalone świadczenia winny zostać obniżone z uwagi na przyczynienie zmarłego do zaistniałego zdarzenia skutkującego jego śmiercią.

W tym miejscu wskazać jedynie należy, że przyczynienie poszkodowanego jest warunkiem miarkowania zarówno odszkodowania jak i zadośćuczynienia, a jego konsekwencją jest powinność badania przez sąd okoliczności decydujących o tym, czy zmniejszenie odszkodowania powinno nastąpić i w jakim stopniu.

Istnienie współprzyczynienia wyrządzenia szkody nie wyklucza możliwości ich wartościowania z punktu widzenia adekwatnego związku przyczynowego. Adekwatność związku przyczynowego nie jest wyłączona w przypadku

wystąpienia związku przyczynowego wieloczynnikowego, w którym między poszczególnymi ogniwami zachodzi zależność przyczynowa. Związek przyczynowy może wystąpić jako normalny również w sytuacji, gdy pewne zdarzenie stworzyło warunki powstania innych zdarzeń, z których dopiero ostatnie stało się bezpośrednią przyczyną szkody (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2004 roku II CK 249/04 oraz z dnia 3 sierpnia 2006 roku IV CSK 118/06).

Do okoliczności, o których mowa w art. 362 k.c. zalicza się np. winę lub nieprawidłowości zachowania poszkodowanego, porównanie stopnia winy obu stron, rozmiar doznanej krzywdy, ewentualnie szczególne okoliczności danego przypadku zarówno subiektywne jak i obiektywne (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27 marca 2013 roku I ACa 1/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 22 marca 2013 roku I ACa 911/12). Art. 362 k.c., który dotyczy przyczynienia, zalicza się do tzw. „prawa sędziowskiego”, którego istotą jest pozostawienie sądowi pewnego marginesu swobody, co nie zwalnia z obowiązku uwzględnienia i wnikliwego rozważenia wskazówek zawartych w tym przepisie (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 9 sierpnia 2013 roku I ACa 310/10).

W niniejszej sprawie fakt miarkowania odszkodowania w związku z przyczynieniem oraz jego zakres były sporne między stronami. Zaistniałe okoliczności sprawy pozwalają jednak na przyjęcie zasadności obniżenia świadczenia przyznanego powodowi o 50 %. Bezspornym między stronami był fakt, że sprawca szkody w chwili zdarzenia znajdował się w stanie nietrzeźwości (1,6‰). Zmarły T. K. (1) wspólnie z sprawcą wypadku spożywał alkohol i mimo to wsiadł z nim do samochodu pojechał z dyskoteki w P. do Zajazdu (...) w C., dalej spożywając alkohol wspólnie z kierowcą. Zachowanie T. K. (1) w znacznym stopniu przyczyniło się do zaistnienia zdarzenia drogowego, bowiem nie zapobiegł użyciu samochodu przez będącego w stanie nietrzeźwości R. W., co więcej wsiadł do tego samochodu.

W zakresie roszczeń powodów o zadośćuczynienie okoliczności sprawy uzasadniają jako adekwatne do zaistniałej sytuacji kwoty zadośćuczynienia na rzecz powodów po 20 000 złotych, przy uwzględnieniu przyczynienia w wysokości 50% .

W zakresie terminu wymagalności roszczenia, a co za tym idzie początkowej daty zasądzonych odsetek, sąd przyjął, że co do zadośćuczynienia za doznaną krzywdę pozwany winien je uiścić od dnia, w którym upłynął trzydziestodniowy termin do spełnienia świadczenia liczony od doręczenia wezwania. Świadczenie winno być więc wypłacone w terminie wynikającym z art. 817 k.c. i uregulowań zawartych w art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124, poz. 1152 z późn. zm.).

W tym miejscu wskazać jedynie należy, że zasądzenie odsetek od wyrokowania jak oczekuje tego pozwany, prowadziłoby do ich umorzenia za okres sprzed tej daty i stanowiło by nieuzasadnione uprzywilejowanie dłużnika. Oczekiwanie ubezpieczyciela na wynik toczącego się procesu naraża go na ryzyko popadnięcia w opóźnienie lub zwłokę w spełnieniu świadczenia odszkodowawczego. Rolą sądu w procesie jest kontrola prawidłowości ustalenia przez ubezpieczyciela wysokości odszkodowania. Odsetki - zgodnie z art. 481 k.c. – stanowią opartą na uproszczonych zasadach rekompensatę typowego uszczerbku majątkowego doznanego przez wierzyciela wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego. Niewykonanie obowiązku ustalenia w ustawowym terminie właściwej wysokości powstałej szkody aktualizuje po stronie ubezpieczającego roszczenie o zapłatę odsetek ustawowych za opóźnienie (tak Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 8 grudnia 2009 roku I ACa 875/09 oraz Sąd Apelacyjny w Warszawie z dnia 27 września 2013 roku VI ACa 282/13).

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie przepisu art. 448 k.c. w zw. z art. 23 i 24 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powodów po 20.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 12.03.2015 r. i w pozostałym zakresie roszczenie oddalił.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. Artykuł ten zezwala na przyjęcie wzajemnego zniesienia kosztów procesu w razie częściowego tylko uwzględnienia powodztwa. Charakter tych roszczeń oraz zasądzenie świadczenia tylko w nieznacznie mniejszym zakresie niż 50 % dochodzonej kwoty uzasadniają rozstrzygnięcie o kosztach procesu polegające na wzajemnym ich zniesieniu.